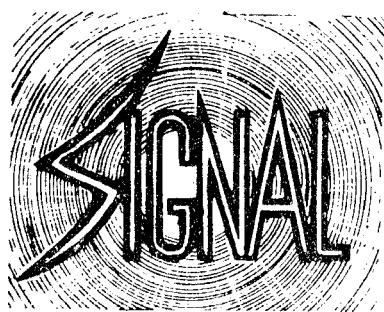

Organ for Dansk Frontkæmper Forbund

2 årg.

Juni 1954

Nr. 13

Endnu en 4. maj

Optakten til 4. maj var som sædvanlig en opfordring til „folket“ om at bidrage til „Frihedsfondet“'s indsamling. Dette usmagelig tiggeri blev af kontorchef Dige fremført med hans sædvanlige clichéer i aktuelt kvarter aftenen forud. Virkningen af opfordringen om at medvirke ved indsamlingen, var den, at en hel masse skolebørn var ude med bøsserne for at sælge mærker. Børn som ikke havde skygge af chance for at kende baggrunden for det, de samlede ind til, idet de jo er født under krigen. Det var beskæmmende at opdage, hvor få „frihedskæmpere“ der følte trang til at vise sig i indsamlingens rækker. Endnu mere beskæmmende for hr. Dige må det have været at læse det referat i Berlingske Tidende af mødet i den danske klub i London, hvor modstandsbevægelsens tidligere kontaktperson i Stockholm, presseattaché Ebbe Munch ordret udtalte: „Modstandskampens rækker talte ikke nær så mange medlemmer, som legenden senere vil hævde. De bedste folk trak sig iøvrigt tilbage efter den 5. maj, mens nogle søgte at slå mont af deres såkaldte præstationer“.

Endvidere sagde Munck: En del fejlede i de fem år Danmark var besat og har siden indrommet dette, men der findes enkelte, der hverken har haft moralsk mod eller anstændighedsfølelse til at tilstå, at de fejlede.“ Til disse sidste havde hr. Munck kun hån og foragt.

Se, dette er et mandfolk der taler, det må have været en bitter pille at sluge for hr. Dige og konsorter. Iøvrigt er det efterhånden gået op for „Frihedsfonden“, at der snart ikke er flere penge at hente på basis af påstået frihedskamp, man har jo desværre set, hvordan „Pigtråd“ har forstået at starte en lukrativ „forretning“ på annoncetegnning også i frihedskampens navn.

Vi frontkæmpere og mange andre med os, har måttet klare os med de smuler, som socialkontorerne har tilstået os, men vi har kraftigt stået ved hinandens side og de af os, der har haft noget at give af, har vlet vore invalider og enkerne efter faldne kammerater en hjælp efter evne. Mange af os kender avertaring, det had, som

TROSKAB — en æressag

„frihedskæmperne“ såede ude iblandt befolkningen og som bevirkede, at vi gang på gang blev smidt ud af virksomheder og arbejdspladser. Vi har bidt harmen i os, fordi vi vidste, at sandheden en dag måtte sejre. Vi glæder os over, at en mand som Ebbe Munck og hans lige indrømmer de fejl, der er blevet begået, vi respekterer de modstandsfolk, der gik hjem den 5. maj 1945, men vi deler også hans foragt for de pjalt, der har slået mont på en sag, der burde være en æressag og ikke et pengeobjekt. Den kunstner, der har udformet det monument, der nu er opstillet i rådhushallen, har måske ubevidst, givet os det rigtige symbol for fremtiden. Lad os dække den tid til, som er forbi, lad os, på begge sider, dække vore faldne til i mindets kærlige kåbe, men lad os også dække haderet til. Lad 5. maj's frihedskæmpere forstå, det var en uværdig pøbelgerning de udførte, en forbrydelse mod enhver anstændig frihedskæmpers ære og minde. Tiden er inde til sammenhold. Vi frontkæmpere vil vise vejen hertil indenfor vore rækker for derigennem at kunne gavne udadtil.

Svend Aage Gade, stor, stærk og godmodig, står han endnu i min erindring, som en god og pligtfuld kammerat. Døden indhentede ham på tilbagevejen fra Leningrad, idet en fjendtlig spejderpatrulje uset kunne trænge ind i det ensomt beliggende hus hvor han og hans mænd nød en velfortjent hvile.

Æret være hans minde.

Husk
**MINDE
APPELLEN**
den 2. juni
på Vestre Kirkegård

(Se under meddelelser)

DANSK FILM om likvidatorerne

Blandt venner og bekendte hører vi ofte, at „der nu er gået for lang tid til mere at koge suppe på alt det fra besættelsestiden“. Derfor er det ganske forfriskende, når der fra en af modstandskampens snørklede hjerner er udgået det lyse og friske initiativ som der berettes om i vor altid velunderrettede dagspresse: man vil lave en film!!! Man vil lave en film, således at den generation af dansk ungdom, der ikke i krigens tid var gammel nok til at få sit lyse barne sind forplumret af herr Møllers londonssnak, nu også får en fair chance til at se tingene vrangvendt. Man vil med denne film fortælle om de mænd, der myrdede de såkaldte stikkere, man vil søge at give disse livsmordere et ufortjent, men varmt ønsket skin af solid hæderlighed. Man vil gerne se dem som mænd, der hårdt trængt af deres samvittighed alligevel skred til et beskidt job fordi de mente, at det var deres hellige pligt at slå andre ihjel — fordi de ikke var demokrater. Vi og sikkert også en eller anden besindelig sjæl i modstandsbevægelsen, vil nu nok mene at disse cotton-coat-soldater var bedst tjent med ikke at få deres forhold for meget i projektorlyset. Men — det er jo film — herregud, og sagen skal nok få en happy-end, — vi ser allerede sympatiske Poul Reichhardt i færd med at lægge en imaginær bombe under et fjendtligt lazarettog af pap og hører det dumpe drøn når regissøren skyder en hundepistol af under en balje. Vi hører i ånden dumme bemærkninger udslynget af en arrogant, nakkebarberet tysker medens helten lider alle helvedes pinsler. Åh ja, vi kender tonerne igen fra „De røde enge“ og hvad alle disse mesterværker nu hedder. Der er ingen tvivl om, at det vil blive en kassefilm, for det er alle danske film jo. Bare Poul Reichhardt vinder, — og der vil blive jublet, — heldigvis af det samme publikum som også laver hoppassidy-klubber og dyrker Fantomet, Jane og hvad publikums yndlinge nu ellers hedder. Det vil næppe blive en film, vi vil se med glæde eller sympati, men alene det at modstandsbevægelsen ser det nødvendigt at lave sådan en film er et faktum, der er værd at bemærke.

Lykkelig er den, der intet behøver, sagde salig Tolstøi. Vi er ikke således stillet, at vi kan tillade os at lave propagandafilm, men vi behøver dem heldigvis heller ikke. Vi spekulerer — om jeg så må sige — i folks sunde forstand og ikke i ønskedrømme. Der er nok en og anden af de fremtidige tilskuere, der vil gå hjem fra denne film med en mærkelig smag i munden og bag den megen hedtemodige våbenrasen høre at det er film, er andet er realitet. Det er med og noget andet popcorn.

Månedens

PLUK

Christmas Møller, der i år ville være fyldt 60 år, var den første til at indromme: „Vi var alle skyldige“.

Dette sagde han efter den 5. maj 1945 og foreslog „retsopgøret“ standset og fangerne løsladt med amnesti.

Konsekvensen heraf var, at han blev frataget sin lederstilling indenfor det konservative folkeparti, berøvet sine tilidshverv og smidt ud af rigsdagen.

♦

Af ca. 1 million soldater i Waffen SS er omkring 300.000 faldet, 200.000 forsvundet og endnu over 10.000 SS-soldater krigsfanger i øst- og vestlandene.

♦

Adolf Hitler med 240 divisioner kunne ikke besejre Rusland. I dag findes i Vesteuropa kun 50 divisioner under „Europahæren“ og trods denne kendsgerning indbilder demokratierne sig at de kan besejre den „røde“ fare i en eventuel 3. verdenskrig.

♦

Alt ialt findes der i Sovjetrusland i dag ca. 30 millioner slavearbejdere.

♦

Hitlers forerbefaling om udenlandske SS-folks tyske borgerret er stadig gældende tysk lov.

♦

Per Arboe Rasmussen har fået årets „Cavling-pris“ på 1700 kr. for at starte hetzkampagne mod løsladelsen af politiske fanger.

♦

Frøde Jacobsen har på en kongres holdt en stor tale om koncentrationslejre og deres afskaffelse.

♦

Statsministeren og ministeren for offentlige arbejder har forsøgt iværksat 5. maj-metoden overfor læge Halvorsen i Klaksvig på Færøerne.

♦

Onde tunger påstår, at grunden til russernes forholdsvis korte besættelse af Bornholm var den, at russerne havde fået oversat en del af diverse partisaners bøger om deres indsats mod tyskerne. — Efter at have læst disse, turde de simpelthen ikke betrede dansk jord mere, for hvor fandtes så stor tap-
perhed?!

Aktuelle udenlandske bøger og tidsskrifter.

Forlang brochurer.

Nation Europa — det tysksprogede organ for den europæiske tanke. Uafhængigt af partier, frit forum for alle nationers tilhængere af det forenede Europas ligeberettigede stater. Abonnement tegnes gennem under tegnede som generalagent for Danmark:

Erik Lærum, Schlegels Allé 6, Kbh. V
Agentur for udenlandske bøger.

Glem ikke dit bidrag

til STÅLHJEMLEN

Hvem var den virkelige krigsforbryder??

En katolsk pater i Zürich/Schweiz har i en artikel i „NATION-EUROPA“ klart belyst, hvor ansvaret for krigen juridisk, folkeretlig som historisk bør placeres!! — Med denne artikel som udgangspunkt vil SIGNAL på en objektiv måde give det virkelige diplomatiske forspil til „dramaet“ en ny, hårdt tiltrængt afstøvning, da ingen fremtrædende demokratiske personligheder i USA, England, Tyskland, Sovjet eller det „humane“ Danmark foler trang til at indrømme, hvad der er sandt og rigtigt! —

Det er en historisk kendsgerning, at mens England i tiden 1850—1944 førte 20 krige, Frankrig 18 krige, var Tyskland/Preussen kun impliceret i 8 i samme tidsperiode.

Senere generationer vil fortvivlet tage sig til hovedet og spørge, hvordan det er muligt, at selvste den tyske kansler Adenauer i konkret strid med den historisk klippefaste kendsgerning, alene udfra partihad vil lægge sit tyske fædreland, den kollektive skyld for den anden verdenskrig på samvittigheden. — Det må både være herr Adenauer og andre fremtrædende bekendt, at umiddelbart efter Englands krigserklæring til Tyskland i begyndelsen af september 1939, prælede den daværende engelske Udenrigsminister Lord Halifax ved offentlige møder med flg.: — Nu har vi *trunget* Hitler til krig, nu findes der ingen fredelig udvej til at ophæve det ene stykke efter det andet af Versailles-traktaten!!! — Denne tale blev dengang af hele pressen nøjagtigt gengivet, men sidenhen er den aldrig blevet omtalt eller gengivet, heller ikke af den såkaldte „neutrale“ presse, ene og alene fordi dette ville kuldaste den løgnagtige skrøne om Tysklands krigsskyld og -forbrydelse!!

Den anden verdenskrig skulle gerne fortsat vise „korstoget mod de nazistiske onde magter og krigsmagere“!! —

Hvordan opnåede England at fremtrænge krigen?

Et middel dertil var et ubort bedrageri! Den tyske regering var beredt på den utrolige imodekommenhed, at lade den „polske korridor“, der fraskar Østpreussen med det øvrige Tyskland bestå, (forestil dig f. eks. England havde fået tilstået det mellemste Jylland, således at Nord- og Sydjylland var afskåret fra landforbindelse), og lade sig nøje med en vej (autostrada) gennem korridoren for at få landforbindelse med Østpreussen!

En sådan imodekommenhed fra Hitlers side, hvilket også dengang blev betonet, kunne kun ske grundet Hitlers ubetingede autoritet, — måtte den polske regering kunne akceptere! — Dermed ville krigen være blevet forhindret! — Netop dette frygtede England mest, hvorfor de hurtigt skiftede taktik, og overtog „mæglerrollen“ og det tyske mæglerforslag! — Uden anelse om muligheden for et uborligt bedrageri, akcepterede Tyskland i god tro Englands tilbud som „mæglerpartner“, med det resultat, at Polen blev besat

det ikke reagerede på det tyske forslag. — Den britiske ambassadør indlod beridst at tilstille den polske regering det tyske forslag —!

Han gav i stedet for flg. begrundelse: — Når Polen ikke for har vist villighed til en forståelse, så kunne man bestemt heller ikke regne med dette, netop nu, hvor Polen var i besiddelse af både den engelske og franske garanti —!!

Dette forhold står sort på hvidt i den engelske hvidbog om den anden verdenskrigs begyndelse. — Denne vigtige del af den engelske hvidbog er selvfølgelig aldrig senere blevet omtalt i verdenspressen, inklusive den neutrale presse!

Man kan forbyvses over, at denne tilståelse om bedrageriet er skrevet i hvidbogen, men den „olie-fromme“ Lord Halifax anså åbenbart dette bedrageri som et mesterligt skaktræk, som en overlistning af den tyske regering!!

Senere havde England måttet ønske, at de aldrig havde udgivet denne sags fremstilling! Det er ikke *usandsynligt*, at dette er skyld i, at Halifax forsvandt i de diplomatiske dybder.

Jeg har endnu aldrig fundet tyskere eller „neutrale“, som vidste dette! Altfor mange bryster sig over deres objektivitet, og tilskrives det tyske tredje rige skylden for krigen, selvom selvste den amerikanske kongres efter krigen fastslog, at den anden verdenskrig var en decideret „Rosevelt-krig“, og helt og holdent et „Rosevelt-værk“. — Om dette har der kun ganske kort stået en notits i verdenspressen, som aldrig senere er blevet gentaget, men hensynsfuldt tiet ad acta.

Det var og er nu engang sådan, at der må holdes fast på den tyske krigsskyld. — Blot sorgeligt, at også den tyske kansler støttede denne største verdensløgn, med sine erklæringer tidligere. — HCA —

Kammerat, hvor er du?

Oplysninger søges om nedenstående:

Oseba, Peer Dahl Nilsen, 1. Komp. Bgt. Danmark.

Antagelig faldet 13. febr. ved Narva.

—o—

SS Rottenführer Svend Gustav Jensen, d. 19.12.-09, faldet d. 11.4.-45 i Gispersleben/Thüringen.

—o—

SS strm. Jürgen Drecel, feldp. nr. 10058 III, Kraftfahrkomp. L.A.H., født 27. 7. 1903, savnet 23. 3. 44 ved Liscieczka, sydvestlig, Uman, Rusland.

—o—

Hvem skrev hilsen til dame i Paris efter hjemkomst fra russisk krigsfangenskab?

—o—

Hans Joachim Friedrich, født 5. 6. 22, feldt nr. 3372 B; man ved ikke, hvor i Europa faldt eller blev fanget.

„Frikorps DANMARK“

hvorfor og hvordan — af »SØREN«

Alle tre patruljer vendte tilbage ved middagstid uden resultat. „Iwan“ var som sunket i jorden, kun døde havde han efterladt.

Man kunne heraf slutte, at han endnu ikke havde nået at samle sig til større enheder, men i større eller mindre grupper forsøgte at arbejde sig ind på hovedvejen. Man besluttede derfor at foranstalte en veritabel klapjagt på disse grupper for at få dem trængt sammen og dermed bedre levere dem et afgørende slag.

Sent på eftermiddagen samledes hele nataffonen for denne opgave. Vi travede langs vejen dybt ind i skoven, her foldede vi ud i kæde og nu begyndte en langsom og metodisk søgen. I begyndelsen skete der intet, — vi gennemsøgte hver busk og hvert træ, som katte listede vi gennem tætte plantager af unggraner, men alt forblev resultatløst. Trætte samledes vi på en tilgroet skovvej, hvor foringen holdt en kort rådslagning.

Det blev besluttet at følge denne skovvej endnu et stykke, for at se, om der ville ske noget. Mørket begyndte nu langsomt at sænke sig om os. Nu gjaldt det om at holde tæt sammen, hvis man kom bort fra sine kammerater her, var man faktisk at regne for en død mand. I bevidstheden herom klumpede grupper og kompagnier sig sammen i hælene på hinanden, således at det var en lang kompakt masse, der kom brasende frem ad denne elendige skovvej, hvor mennesker, måske i årevis, ikke havde sat deres fødder.

Pludselig skete så det, som vi så længe havde ventet på skulle ske, vi var stødt på fjenden. Der opstod uro i det forreste kompagni, — man var faldet over et par russiske forposter som lå i deres stillinger og sov fredeligt. Så hurtigt var overrumplingen kommet for disse par mand, at de ikke fik tid til at løse et skud, endsige gøre anskrig. Hurtigt blev de bragt på benene og ført til kommandøren, hvor de oplyste, at de de sidste fire døgn ikke havde fået søvn og nu var sat ud som forpost for en større styrke, der lå længere tilbage.

På dette tidspunkt var det bælgmørkt i skoven, altså gjaldt det om at gå

frem med yderste forsigtighed. Tanken om at løbe på en fjendtlig styrke, der måske var mange gange større end vor egen, var ikke særlig opmuntrende.

Hvor let kunne man ikke i kampens hede, i dette mørke komme bort fra hinanden, for ikke at sige, skyde på hinanden.

Forsigtigt marcherede vi et stykke længere frem og gjorde så holdt for at sondere terrænet. Pludselig begyndte et maskingevær at skratte foran os. Projektilerne tegnede deres lysende bane gennem natten, frem mod os, men betydeligt ved siden af. Flere geværer satte ind, men alle skød så planløst på må og få.

Man var altså blevet alarmeret derovre og var forberedt på at tage mod os. Til held for os, er det jo sådan, at når man hører lyde i skoven og særlig om natten, er man tilbøjelig til at antage en hel anden retning, end hvor den faktisk kommer fra. Dette har sikkert været årsagen til dette skyderi på lykke og fromme derovre fra.

Hvad ville der nu ske? Var det meningen, at vi skulle angribe fjenden, som vi ikke kunne se andet af en mundingsild fra hans geværer, eller skulle vi blive liggende her og vente til det blev morgen uden at vide om der overhovedet var nogen, vi kunne angribe.

Kommandøren valgte det sidste. Vi trak os forsigtigt lidt længere tilbage og gik i pindsvinstilling. Her lå vi så, med fingeren på aftrækkeren og øjnene på stilke. Det sidste havde ikke stor betydning, eftersom vi kun kunne skelne, hvad der foregik et par armlængder foran os. „Har du, kammerat, nogensinde prøvet at ligge en hel nat på en fugtig skovbund og lytte anstrengt til alle disse lyde, som forekommer, når en gren knækker af og falder ned eller en mus løber hen over løvet?“ Knap tør du selv røre dig så meget, som for at vifte en myg væk, af angst for at røre din stilling.

Disse situationer er det som sløver sanserne og gør en dosig, her er det man skal passe på ikke at komme i samme stilling som de to foromtalte russiske forposter. Hele natten lå vi og ventede på, at der skulle ske noget, men alt forblev stille.

Da dagen begyndte at gry, blev en spejderpatrulje sendt frem for at lokalisere fjenden. Den vendte kort efter tilbage for at meddele at denne forlængst var over alle bjerge.

Nu kunne vi begynde forfra med at lege „katten og musen“. Kommandøren satte pr. radio hovedkvarteret ind i situationen og modtog kort efter ordrer om at vende tilbage til vort udgangspunkt fra i går og derfra afvente nærmere direktiver. Det er svært at sige, om vi følte os lettede eller skuffede over ikke at få lov til en forsat forfølgelse af fjenden.

Vi var skuffede over, nu da vi havde ham på så nær hold, ikke at kunne give ham det glatte lag. På den anden side set begyndte det at gå op for os,

at vi sikkert stod os bedst ved at have ham ude i åben terræn.

Sulten og trætheden begyndte nu at melde sig. Jo, jeg tror nok, vi var mest lettede over at kunne vende næsen hjemad.

Turen tilbage var uden begivenheder udover at vi pludselig opdagede, at den ene af de to russiske fanger var knebet ud og forsvundet.

For at ikke den anden skulle gøre det samme, blev han belæst med tunge ammunitionskasser. Stakkels fyr, han svedte tran under vægten af kasserne og bandede sin kammerat langt ind i hede helvede. Hver gang han skulle springe over en groft, havnede han som regel midt i den og måtte hjælpes op.

Den på formiddagen nåede vi igen tilbage til vort udgangspunkt, her blev der uddelt forplejning og varm kaffe. Hvor vi nød det oven på disse strabadser, at kunne sidde og nyde sin mad i solen og derefter tage sig en lur i græsset.

Søren.

Bogen om Adolf Hitler

August Kubizek: Adolf Hitler
— Mein Jugendfreund.

En betydningsfuld bog om det tyske riges fører.

Adolf Hitlers eneste ungdomsven, forfatteren og musikeren August Kubizek, fortæller med karaktermæssig ubestikkelig indstilling, jævnt og ligefremt og dog særdeles spændende om fælles oplevelser fra tiden i Linz og Wien. I samtalerne med Kubizek tilkæmpede Hitler sig grundlaget for sine anskuelser. Det betydningsfulde derved er, at han bekendte sig hertil lige til sin død, hvorfor det skildrede livsafsnit er af afgørende betydning. Det er en fremstilling, som hver den bør læse, der vil forstå den historiske udvikling for de sidste årtier til bunds.

Af hvert ord, hvert bogstav i bogen lyser ungdomsvennens troskab mod Adolf Hitler, intet — selv ikke fængslingen, fordi han var kendt som Hitlers ven fra ungdommen, fik ham nogen sinde til at vakle. Bogen er en varmhjertet, trofast vens genoplevelse af nogle lykkelige år sammen med den mand, der kom til at betyde så meget for Europas udvikling, allerede medens han levede, og hvem ved, måske betyder han efter sin død alt?

Det er velgørende nu så mange år efter, hvor charlataner og bagvaskere har søgt at smæde bare for at tjene penge, at læse en bog skrevet med en vens hjerteblod. Der er mange, der vil hilse netop denne bog med glæde, eftersom den tegner et sandfærdigt billede af mennesket Adolf Hitler. Man behøver sandelig ikke at være fanatiker for at synes om bogen, der er af en sådan karakter, at selv med et navn ville den være fængslende. Denne bog vil blive stående som et historisk-menneskeligt dokument om dette århundredes mest betydningsfulde personlighed, der bekendte sig til sin ungdomstro lige til sin død. Hitler kan ikke — som mange af hans modstandere kan det — beskæftiges for at være en vejrhane, der indstillede sig til egen fordel.

Frontkæmpere!

Har vi råd til at ryge, til at drikke en øl, at gå i biografen eller til andre fornøjelser, så har vi så sandelig også råd til at sende en frontinvalid 2 kr. eller mere om måneden, thi netop denne mand har brug for dit venskab, din hjælp og støtte. Vore kammerater mangler både arme og ben og enkelte er blinde.

Efter flere års krigstjeneste, med sult og kulde, med lus og sår, med angst og med længsel efter sine kære derhjemme, har de samtidig måttet sidde i fængsel for en sag, der var din og min. Var med til at støtte dem i deres faktisk håbløse kamp for en menneskelig tilværelse.

Jeg ser ofte i aviserne artikler og lign. af et indhold, som giver mig lyst til at tage til genmæle, men det er aldrig blevet til noget, fordi jeg har sagt til mig selv, som salig Hørup sagde: „Hvad kan det nytte“. Ingen af de aviser, der bruges til at „opdrage“ folket, vil være åbne for, hvad vi har på hjertet, måske var det noget, der kunne bringe forstyrrelse i „opdragelsen“ eller, hvad der var at håbe, kunne få måske en del af folket til at tænke selvstændigt, og den går jo ikke!

Jeg ved altså, at jeg ikke får den store læserskare i tale ved at skrive i SIGNAL, men alligevel har meget af det, der skrives godt af at blive gentaget i en sammentrængt form, og måske kunne det komme nogle anderledes tænkende for øje.

Det, der får mig til at skrive, er den sidste tids spredte og uden mange kommentarer, refererede begivenheder i Kenya og Indo-Kina. Hvor er det dog muligt, at noget, som at skære øret af et menneske (jeg skal spare mine læsere for at nævne de grusomheder, som kun sparsomt er kommet frem) kan finde sted i den engelske og franske hær??? — Vi ved jo, med hvilken blid og nænsom hånd såvel England som Frankrig har underlagt sig sine kolonier. Nu er den danske befolkning gennem mange år pumpet til bristepunktet med „tyske grusomheder“. Man har fået forelagt mishandlinger og rædsler, som kun (det sagde man) folk med tysk mentalitet kunne foretage sig, og folket har rystet af gru, især når det tænkte på de sækkevis af afrevne negle, mandt fandt i Shell-huset o.s.v.

Nu ser man, at også noget sådant kan finde sted i de tapre allierede hære. Jeg kan finde én grund til at dette kan ske, og det må være, at tyskerne, hvis land nu i mange år har været besat af „sejrherrerne“, må have smittet besættelsestropperne med deres mentalitet. Ellers findes ingen fornuftig forklaring!!! — Nu må vi så se, om den officielle mening kan fremtvinge en alvorlig afklapsning af de implicerede — eller om det skulle lykkes pressen, som det skete herhjemme, atter at forstumme folk. Det var jo, desværre for de af vore kammerater, der endnu sidder i fængslerne, det der skete for ikke længe siden. Man skreg op om, at der var indsamlet 50.000 underskrifter som protest mod løsladelse, men mon ikke, hvis man var gået den anden vej, og havde indsamlet underskrifter fra dem som hadet ikke var gået sådan i blodet, og som havde ment, at det nu kunne være nok med denne idiotiske hævn, mon så ikke, at man havde fået mange gange 50.000 underskrifter på det??? Danmark er et dejligt land, men — befolkningen! — nå, jeg tør ikke skrive, hvad jeg mener om den af hensyn til redaktøren, som jo skal stå til ansvar for hvad der skrives.

Og så i avisen fra den 10. f. m. En social-rådgiver, Netteberg, har på et møde udtalt sig om de kulorte

hæfter og deres skadelige indflydelse på ungdommen, og i stedet for at blive ved sin læst og rådgive sine klienter med hensyn til, hvorledes de skal komme igennem med den sociale almisse de får, så kan han ikke lade være med at udtale sig om noget, han mangler enhver mulighed for at udtale sig om. — Han taler om en så verdensberømt person som „Supermand“ (ham har han måske forstand på), hvem han forsyner med alle mulige dårlige egenskaber, og hvem han benævner som en åndelig underudviklet person. Denne af så mange blandt ungdommen beundrede person tillader han sig at identificere med en SS-mand!!! Jeg har desværre haft lejlighed til at komme sociale rådgivere og folk ansat på socialkontorer på nærmere hold, og jeg tør stille gennemsnittet af SS-mænd overfor af folk af Netteberg's kaliber og lade andre domme om, hvor den åndelige underudvikling er at finde. Det var måske en opgave for „den firlige radio“ at stille sådanne to hold op overfor hinanden. Mon de turde? En på samme måde tilstedeværende politi-

mand havde „opdaget“, at alle disse kulorte skrifter kom fra et bestemt land. Hvorfor sagde han ikke Amerika? Er det en hemmelighed for ham, eller er det meningen, at det „oplyste“ folk helst skulle tro noget andet? For noget dårligt kan da umuligt komme fra den store allierede!!!

Jeg skal kun til slut lige nævne overlæge, professor Secher's indlæg i Politiken af den 10. f. m. betitlet „Tidligere bøger“. Han er ked af, at den del af idrætten bliver klandret, hvis en af dens udøvere opfører sig mindre godt, og finder det ganske uretfærdigt overfor boksningen. Hvis nogen herhjemme endnu har en lille snært af retfærdighed i behold, kunne dette indlæg så ikke passende overføres på SS-folk. Her er man ikke bange for at skære alle over en kam, ja, hvad en SS-mand kan gøre af skurkestreger kan de alle gøre.

Og så kun en lille hilsen til „nette Berg“, alene navnet siger mig, at han i hvert fald aldrig kan have været SS-mand og gudskelov, at SS blev sparet for det.

Fra kammeraterne til dig!

Den 2. juni

mødes vi kl. 19.00 præc. udenfor Vestre Kirkegårds hovedindgang. Vi går samlet til krigergravene, for på en stille og værdig måde at mindes vore faldne kammerater.

NB.

Modet i Griffenfeldtsgade bortfalder.

Generalforsamlingen 1954

Det skuffede os i nogen grad, at vore medlemmer til dels svigtede os ved den årlige forbundsgeneralforsamling. Imidlertid trøster vi os med at kunne give det dårlige vejr en væsentlig del af skylden for den ringe mødedeltagelse. Modet forløb i god ro og orden.

Af særlige ændringer indenfor forbundets rammer kan bl. a. nævnes:

Valg af formand og viceformand.

Vor gamle formand „Stoffer“ ønskede at træde ud af arbejdet i bestyrelsen, hvorefter viceformanden „Søren“ indvalgte som formand.

Som viceformand valgtes Arne Jensen, der af rent praktiske grunde fremdeles bestrider arbejdet som sekretær.

Endvidere har bestyrelsen valgt at supplere sig med en redaktør. Denne post overtager G. Bagge.

Vi nyvalgte takker for den tillid, man har vist os og håber på, i fremtiden at kunne regne med forståelse og godt samarbejde med vore medlemmer.

Søren.

Hvem af jer

har noget på hjertet som I gerne ville slette ud med, skriv det ned og send os det, vi optager det gerne i SIGNAL, men skriv tydeligt og letlæseligt.

Manuskripter sendes direkte til redaktør Gudmund Bagge, Vestergårdsvej 15, N.V.

Kammerater

Hvis I fortsat ønsker at modtage SIGNAL, anmodes I om at indbetale jeres abonnement til kassereren, giro 68938.

E. Sørensen, Peterstrupvej 116, Ballerup, eller afgøre regnskabet med vore inkassofolk, som meget snart vil besøge jer.

I modsat fald kan I i fremtiden ikke længere forvente bladet tilsendt.

Dansk Frontkæmper Forbund

er en sammenslutning af danske frivillige, som aktivt har kæmpet i historiens første europæiske hær Waffen SS. Vort mål er i dag på humanitært grundlag at hjælpe de af vore kammerater, der gav mere end vi. Vort mål er fortsat at kæmpe for vor ældgamle europæiske kultur — for den europæiske enhedstanke.

Vi appellerer til enhver frontveteran og til enhver god dansk mand eller kvinde om at støtte vort arbejde. Bliv medlem og abonnent på vort blad SIGNAL.

Tegn gaveabonnement til venner og bekendte på frontkæmperbladet »SIGNAL«.

„SIGNAL“ udk. hver måned

Abonnement: kr. 8,00 årlig.

Ekspedition:

Læssøgade 18 B, N.

Kasserer:

Gartner Ebbe Sørensen, Pederstrupvej 16, Ballerup Giro 68 938.

Ansvarsh. red.: Gudmund Bagge